

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Beowulfes Beorh eller Bjovulfs-Drapen, det Old-Angelske Heltedigt paa Grund-Sproget

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Beowulfes Beorh eller Bjovulfs-Drapen, det Old-Angelske Heltedigt paa Grund-Sproget", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 193. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/text/gv-1861_1290-txt-shoot-idm20107.pdf (tilgået 18. juli 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

XLII-XLIII.

(6108-6356.)

Indholden er umiskjendelig, da den kun er Ransagelsen og Udtømmelsen af Skattegraven, og Begravelsen af Helten med et stort Klagemaal, hvorved kun er at bemærke, hvad Udgiverne har overseet, at de tolv Skjalde ved Bjovulfs Grav sang *skifteviis* (ymbse), og priste ham altsaa i en Vexel-Sang, der er Drapens forudsatte Grundlag.

Da der imidlertid netop i Slutningen ogsaa er Brandmærker og desuden endeel slemme Skrivfeil, findes her nok at tvivle og tvistes om i det Enkelte.

V. 6108-12:

þá wæs ge-sýne,
þæt se síð ne þáh,
þám þe unrihte
inne gehýdde
wræce under wealle,

har Udgiverne aldeles misforstaaet ved at henføre det til *ham*, der *skulde* Skatten, istedenfor til *ham*, der *stjal* af den, og desaa har de ombyttet "wræce" med "wræte". Jeg læser derimod "wræcca", Stakkelen, som passer paa den bortløbne Træl, og jeg læser fremdeles "un-riht", som der, efter Rimstaven, ogsaa maa have staaet, og Meningen bliver da, at nu saae man det var en daarlig Reise, Stakkelen gjorde (da han listede sig ind og stjal Sølvfadet, mens Dragen sov), skiøndt hans Uret indtil videre var skjult under Klippen. At det nemlig er *Tyven*, her tales om, sees klarlig af det Følgende, som, hvor mørkt det end ellers er, dog klarlig fordømmer den, der begaaer *Mark-Ran*, hvad *han* dog vel ikke gjorde, som nedgrov sine egne Skatte.

194V. 6126:sóhte searo-níðas,

seer mere end mistænkeligt ud, da Ordene er bekendte nok, men lader sig dog i Sammenhængen neppe oversætte. Hvis der ikke er faldet nogle Linier ud, maae vi imidlertid læse:

þa he beorges weard óhte,
searo-níðas.

V. 6130-43:

Swá hit óð dómes-dæg
diópe benemndon
þeódnas mære,
þá þæt þær dydon,
þæt se secg wære
synnum scildig,
hergum ge-heaðerod,
hell-bendum fæst,
wommum ge-wítnad,
se þone wong strude,
næs he gold-hwæte
gearwor hæfde
ágendes ést
æer gesceáwod,

har Udgiverne forudsat, at de Konger, som gav den strænge Lov mod *Mark-Ran*, var dem, der havde *nedgravet Skatten*, uagtet Kvadet udførlig har fortalt, det var en eenlig forældet Herre, og da de vil henføre "he" (V. 6140) enten til *Bjovulf* eller *Viglaf*, gaaer de reent fra Teksten. Denne er imidlertid heller ikke god at følge, men naar vi (V. 6131) læser "dihte" for "diópe" og læser V. 6133: "þe þæt wær dydon", da lysner det, saa vi kan see at rette Resten derefter, saa jeg tør nu godt foreslaae følgende Retskrivning:

Swá hit óð dómes-dæg
dihte benemndon
þeódnas mære,
þe þæt wær dydon,
þæt se secg wære

synnum scildig,
hergum ge-heaðerod,
hell-bendum fæst,
wommum ge-witnad,
se þone wong strude,
næfne gold-wíte
gearwor hæfde
ágendes ést
ær geceápod.

195 Meningen bliver da, at Arilds-Kongerne gjorde den Pagt og slog det fast til Dommedag, at hvem der begaaer *Mark-Ran* skal skee al Landsens Ulykke, hvis han ikke betimelig med Guld-Bod tilkiøber sig Eiermandens Gunst, hvad jo hænger meget godt sammen.

V. 6229-31:

sceft nytte heóld,
feðer-gearwum fús
fláne full-eode,

har ligesom med Flid pint Fortolkerne, skiøndt *Grein* er næved at faae Bugt dermed, men dog vil have "vom Federschmuck geflüchtigt den Pfeil unterstützte" forstaaet saaledes, at *Spydet* ogsaa paa en Maade foer i *Fjederham*, medens Skjalden dog, paa eget Ansvar, roser *Spydet* for, at det, ved at gaae sit eget Skud, fløi omkap med den *vingede* Pil.

V. 6282-85:

sweart of swic þole
swógende lég
wópe be-wunden
wind-blond gelæg,

kan jeg slet ikke forstaae, medmindre disse Linier høre sammen og "wind-blond" maa være et Tillægs-Ord til "lég", saa Meningen bliver, at Luen, sort af sit Røg-Svøb, i Vindfang bragende leged med Been-Huset.

V. 6292-6302 er saa hullede, at de, som *Grein* meget rigtig bemærker, findes uoversættelige, men man kan dog have en velgrundet Formodning om deres Indhold, som maa have været, at *Gothernes* Sorg ved Bjovulfs-Baalet lignede Fæstemøens Kvide ved hendes Elskers Fald i Vaabengnyet, men maaskee var her ogsaa spillet paa *Hildeborg*, *Gudrun* eller en anden af Oldtidens berømte Græde-Kvinder.

V. 6336:and ymbse sprecan

er, som alt bemærket, at tale *skifteviis*, thi vel har heller ikke jeg forefundet "ymbse" i nogen anden *Angelsk* Bog, men da det har samme Bemærkelse baade i *Islandsk* og *Svensk*, kan der ingen Tvivl være om Ordet i nærværende Sammenhæng.

V. 6339-40:

duguðum démdon,
swá hit gen .. bið.

Her synes ikke at fattes andet end Fyldingen til "gen", som da maatte læses "gemet", men da Rimet fattes, har *Grein* vist nok gjættet bedst paa "ge-défe".
